



A megosztott társadalom könyvei

A történelemből ma már olyan dolgokról is olvashatunk, amelyekről korábban nem

– A tankönyvek legnagyobb hibája, hogy túlságosan terjedelmesek, nagyon sok adat van bennük összezsúfolva. Egyszerűsíteni kellene a tananyagot. A lényeg, az ok-okozati viszonyokat kell megértetni a gyerekekkel, ahelyett, hogy túl sok nevet és évszámot bemagolnak, és elvesznek a részletekben. Fontos, hogy megértsék a diákok a történelemet, hogy dialógus, esetleg vita is kerekedjen, hogy a tanulók csapat vagy egyéni munkával maguk is kutassanak más könyvekben vagy az interneten, hogy maguk jöjjenek rá összefüggésekre, és ezeket beszéljük meg. A tanulók jobban megjegyzik azt, amit ők maguk fogalmazzak meg. A szerb kisebbség Magyarországon használhatja tankönyvként a belgrádi kiadó könyveit, míg fordított esetben ez nem igaz, de segédanyagként CD-ket, videofilmeket, magyarországi kiadványokat használhatunk – mondta **Weiss Rudolf**.

– A hetedikes tankönyv 225 oldalas, 168 oldal a szerb és a világtörténelemmel foglalkozik, 56 oldal pedig a magyar történelemmel, amelynek szerzője dr. Csehák Kálmán és Pál Tibor magiszter, az utóbbi fordította szerbről magyarra a többi részt is. Régebben csupán 5–6 %-a foglalkozott a tankönyveknek a magyar nép történelmével, ez az arány most 25 %. Ez már jelentős előrehaladás. A nyolcadikos tankönyv 230 oldalas, ebből 35 oldalon olvashatunk a magyar nép történelméről. A magyarokra vonatkozó rész szerzője Pál Tibor magiszter.

A hetedikes tankönyv a mohácsi csata és a kiegyezés közötti időszakot tárgyalja, a nyolcadikos pedig a kiegyezéstől az 1990-es évekig terjedő időszakot, amelyben olyan megrázó témákkal is foglalkozni kell, mint például az 1944-es atrocitások. Itt van egy nagyon fontos dolog! Az 1944-es események kapcsán a tankönyvben az is le van írva, hogy a magyarokat súlyos atrocitások érték. Néhány évvel ezelőtt ilyen egyértelműen ez nem állt a könyvben. Ahogyan az sem, hogy 1920-as években működött például a névelmezés, vagyis azok a magyarok, akiknek a neve nem hangozott magyarosan, nem járhattak magyar iskolába. És ez most mind benne van a tankönyvben. A rendszerváltás óta – igaz nagyon lassan –, de érezhetőek a pozitív változások. A magyar részt szerbül is meg kellett írni, és átadni az oktatási minisztériumnak és a tartományi titkárságnak is. Ők pedig jóváhagyták. Amikor ezek még nem kerülhettek bele a tankönyvekbe, csak a tanártól függött, hogy milyen jótékony trükköket alkalmaz arra, hogy a diákokkal ismertesse ezeket a tényeket, de mégis, már csak a tanfelügyelői ellenőrzések miatt is tartsa magát a tantervhez. Azonban míg a magyar rész foglalkozik a magyarok kollektív háborús bűnösségének kérdésével, s a könyvben az olvasható, hogy a kivégzések túlnyomórészt az itteni ártatlan magyar lakosságot sújtották, addig a szerb szerzők által írt rész a németekre vonatkozóan már merőben eltér ettől. Ugyanis igaz, hogy korábban azt írták a németekről, hogy a félmillió német a királyi Jugoszlávia területét a büntetésből félve önként hagyta el, mára már benne szerepel a tankönyvben az igazságot fedő szó, az, hogy elűzték őket, de a németeket még mindig háborús bűnösökként emlegetik. Ez viszont megengedhetetlen. A szerb történészeknek abba kellene hagyniuk a propagandát, hogy minden német háborús bűnös!

A Tito Központ hozzáállásával kapcsolatban a tanár úr elmondta, pártpolitikai szempontból ítélik meg a tankönyvet, nem a történelemtudomány szerint. A politikának nem szabad befolyással lennie a tankönyvekre. Ahhoz, hogy egy tankönyvet bevonjanak vagy teljesen átírjanak, szakmai megbeszélésekre van szükség, a szakemberek dialógusai, vitái után a hozzáértő szakemberek kezdeményezhetnek íyet.

– Szerbiában, ebben a megosztott, előrevívó és visszahúzó erővel működő társadalomban egyáltalán nem egyszerű történelemkönyvet írni – mondta Weiss. – A szerzőknek a történelmi igazságokhoz kell tartania magát, de úgy, hogy ebbe ne köthessen bele a politikum. Ahhoz képest, hogy milyen országban élünk, persze nem ideálisak, de elég jók és objektívek a történelemkönyvek, de mint azt a beszélgetésünk elején is mondtam, a tanulók tehermentesítésére nagy szükség lenne.

[Tápai Renáta](#)